

дожественото изображение. Не случайно — обобщавайки опита на цялата литература — Сталин изтъква правдивостта като път към художествено пълноценно познание на действителността.

Такива основни черти на изкуството като разкриване на конфликтността в обществения живот, заостряне на типичното в неговата социална същност, изказ на идеята не в нейния гол вид, а естетически пълноценно чрез художественото изобразяване на жизнените събития и герои се различават и са дълбоко родствени от друга страна в метода на социалистическите реалисти и в метода на писателите-реалисти преди тях.

Приемствеността се проявява и в друго. Социалистическият реализъм се ражда върху основата на общонародния език като художествен материал за пресъздаване на действителността в живи, вълнуващи, емоционално-естетически образи. Само чрез използването на общонародния език, който се развива не чрез взрив, а чрез постепенни изменения, обработен от предшестващата литература, е възможен пълноценен разцвет на социалистическия реализъм. Затова за нас придобива такова голямо значение създаденото в областта на езика от „ревностните поборници за все по-съвършена реч“ (Вълко Червенков) — Христо Ботев, Иван Вазов, Петко и Пенчо Славейкови, Елин Пелин и Йордан Йовков, Пею Яворов и Николай Лилиев.

Писателите — социалистически реалисти, не се отказват и не могат да се откажат от ония стилно образни народни средства, които са сътворени преди тях и без чието използване те не могат да възсздадат конкретно жизнената атмосфера. Предшестващите писатели са изобразявали бита на народа, неговите нрави, обичаи, стил на живот, душевни качества. А тия особености не изчезват като с магическа пръчка въпреки дълбоките промени в живота и похватата на нови трудови елементи. Те се менят, но се и запазват. Проблемата за националния характер на художественото творчество, за националната му самобитност е актуална във всеки момент от живота на литературата, в миналото и днес. Новаторството на социалистическия реализъм не отрича и не стеснява всички ония черти на реализма, които направиха възможна появата на забележително правдива, изумително жизнена художествена литература в миналото.

Природната поетическа склонност на Смирненски се разви при условия, настъпили след войната. Поетът упозна, усвои и пресъздаде историческото съдържание на времето. Той създаде нов художествен метод. Но това може да стане, защото поетът прие и доразви най-ценните традиции на реализма в предшестващата литература, изхождайки от основните исторически потребности на народа.

Това личи в метода, то се долавя дори и в тематиката на поета. Българските писатели-реалисти изобличиха не само капиталистическия строй у нас, но и капитализма на Запад. Начало на тази традиция сложи още Ботев със своя забележителен фейлетон „Смешен плач“. В този фейлетон Ботев порица остро палачите и вампирите от средата на господстващата класа, които потопиха в кръв въстанието на парижките ко-